

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ήταν ή ώρα ως όχτώ το βράδυ.

Ο Ζάν, άπαρηγόρητος για τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του, έβλαψε, πεσμένος στην άγκυλιά τοῦ Φραγκίσκου Μονιουρανού, ὁ ὁποῖος προσπαθοῦσε νὰ τὸν παρηγορήσει, λέγοντάς του, μαζί με τὴ Λουίζα, τὰ γλυκύτερα λόγια στοργῆς καὶ ἀγάπης.

Ὁ Πιτὸ εἶχε ἐπίσης συμπιάσει τὴν περιλάσι στα πόδια τοῦ κινιῦ του.

— Παιδί μου, εἰτε ὁ Φραγκίσκος στὸν ἱπλοτή, δείξου γενναῖος καὶ στὴ σκληρὴ αὐτὴ περίστασι τῆς ζωῆς σου. Κάνε θάρρος. Μὴν ξεχνᾶς, ὅτι ὁ ἄλλος αὐτὸς κακοῦργος, ὁ ὁποῖος τραυματίσσε τὴ Λουίζα μας....

— Ὁ Μοιρεβέρ; τὸν διέκοψε ὁ Ζάν.

— Ναι, εἰτε ὁ δοῦξ. Μὴν ξεχνᾶς λοιπόν, ὅτι μπορεῖ νὰ ξαναγορήσει μαζί με ἄλλους.

— Ἄ! μούγκρισε ὁ νέος. Ἐχασα τὴν καλύτερη περίστασι για νὰ τὸν τιμωρήσω, ὅπως τοῦ ἄξιζε...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἔγινε ὁ ἐντασιασμός τοῦ γέρο Παριταγιάν. Τὸν ἔθαραν κάτω ἀπὸ μὰ βελανιδιά κ' ἕνας παπᾶς ἀπὸ κάποιο χωριὸ τῶν περιχώρων ἔβαλε τὶς ἐπιπέθειδες εἰσέξ. Τὸ μισθιμέρι ὅλα περὶ εἶχαν τελειώσει.

Πρὶν ξεκινήσουν καὶ πάλι, ἡ Λουίζα γονάτισε πάνω ἀπ' τὸν τάφο τοῦ πεθεροῦ τῆς καὶ εἶτε:

— Πατέρα μου, γιατί νὰ πεθᾶνε τόσο γρήγορα; Σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι θ' ἀγαπᾶ πάντα ἐκείνον, τὸν ὁποῖο εὐὸ τόσο λάτρεις!

Κατόπιν, τὸ ἀμάξι τοῦς ξεκίνησε καὶ πάλι, διεθυνόμενος πρὸς τὸν μεσαιωνικὸ πύργο τῶν Μονιουρανού, ὅπου ὁ Φραγκίσκος σκόπευε νὰ καταβῆ.

ΑΙΜΑ ΑΝΤΙ ΙΔΡΩΤΟΣ

Πέρασε ἕνας χρόνος περίπου ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ διηγήθηκαμε παραπάνω.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἔξακολούθησε ν' ἀσθενῆ καὶ τρομερῆς νευρικῆς κρίσεως τὸν προσέβαλλιν κάθε τόσο, δὲν ἔβγαψε περὶ καθόλου ἀπ' τὸ δωμάτιό του, ὅπου περνοῦσε ὀλόκληρες τὶς ἡμέρες του, ἔχοντας κοντά του τὴ γορὴ παραμένα του.

Ἡ βασιλομήτωρ ἐτήγανε καὶ τὸν ἔβλεπε ταπεινὰ στὴ μοναξιά του καὶ τοῦ κρατοῦσε για λίγες στιγμὲς συντροφιά.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἡ ὥρα τῆς ἐπισέψεως τῆς βασιλομήτορος εἶχε περᾶσει κ' ἐπειδὴ ἡ Αἰκατερίνη δὲν εἶχε φανεῖ ἀκόμα, ὁ Κάρολος ἐρώτησε τὴν τροφὸ του:

— Πῶς ἡ βασιλομήτωρ δὲν ἦρθε ἀκόμα νὰ με ἰδῆ;

— Ὁχι... Ἡ βασιλομήτωρ δὲν θὰ πῆγανε νὰ τὸν ἰδῆ καθόλου ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γιατί ἦταν πολὺ ἀποσπασμένη. Ὁ Ἐρρίκος, ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας, τὸ πολυαναγυρισμένο τῆς παιδί, εἶχε φτάσει ἐκείνο τὸ ποῖο στὸ Παρίσι.

— Παραμένα μου, εἰτε σὲ λίγο ὁ ἄρρωστος βασιλεὺς, θέλω νὰ πηγαῖσω.

Ἡ γορὴ παραμένα ἰπάνουσε καὶ τὸ ἐτόιμασε τὸ κρεβάτι του, ὅπου ὁ Κάρολος πλάγιασε κ' ἀποκαμήθησε.

— Μαὺ φαίνεται πὼς εἶνε καλύτερα σήμερα! φηθῆρισε ἡ ἀγαθὴ γορὴ, καθὼς ἀπομακρυνόταν για νὰ μὴν ξυπνήσει τὸν κινιὸ τῆς.

Ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ βασιλεὺς ξύπνησε, εἶδε πὼς ἦταν ὀλοκίοναχος μέσα στὸ ἀτέραντο δωμάτιό του.

— Μόνος! φηθῆρισε μετὰ ἀτέραντη θλίψη. Μόνος! Σιωπὴ κ' ἐρημία ἀπλώνεται γύρω μου. Ὅλοι μ' ἐγκατέλειψαν. Οἱ αἰλλοῖ. Οἱ φρουροί μου. Ὅλοι ξέφουιν πὼς εἶμαι ἐτοιμοθάνατος κ' ὅλοι μ' ἐγκαταλείπουν!

Ὁ Κάρολος θέλησε νὰ σηκωθῆ καὶ χῆτισσε τὸ κουνδῦνι, για νὰ καλέσει κάποιον νὰ τὸν βοηθήσει, μὰ κανένας δὲν παρουσιάστηκε. Τότε προσάθησε νὰ σηκωθῆ μόνος του, μὰ ἦταν τόσο ἡ ἀδυναμία του, ὥστε ἔπεσε καὶ πάλι στὸ κρεβάτι του, λουσιμένο ἀπὸ παγωμένο ἰδρῶτα.

Κυριετιμένος ὁμοι ἀπὸ τρομερὴ στενοχώρια, προσάθησε νὰ φωνάξῃ. Τοῦ κίονο ὁμοι. Ἀπὸ τὰ χεῖλη του δὲν ἔβγαψε κανέναν ἦχο.

— Θεέ μου! Θεέ μου! Ἐλεγε μέσα του. Πληθαίνει περὶ τὸ τέλοσ μου. Θεέ μου! Θεέ μου! Σχεῶσεπ με για τὸ τόσο ἄδω αἶμα ποὺ ἔχουα!

Τὸ σκοτάδι εἶχε ἄρξισε περὶ νὰ πέφτῃ μέσα στὸ δωμάτιο κ' ἡ νύχτα ἀπλονόταν ἀπειλητικῆ.

Ὁ Κάρολος, καθομένος στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ του, σάλευε μ' ἀπελπισία τὰ χεῖρα του, σάν νὰ προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ τὰ φαντάσματα ποὺ τὸν ἀπειλοῦσαν.

Κάθε τόσο σπένταζε τὰ μάτια του καὶ φώναζε:

— Τὸ αἶμα! Τὸ αἶμα!... Πῶς εἶχε τόσο αἶμα, σάν κ' ἐμένα; Ἐλεος, Θεέ μου! Ἐλεος! Πῶς εἶσαι σὺ ποὺ με κιντάξῃς ἔτσι; Ἐσὺ εἶσαι, Κολωνά; Τί θέλεις; Ὁ! φροῖ! Τὸ δωμάτιό μου γέμισε ἀπὸ σκοτοιμένους Ὀδρεντόνους! Τί θέλετε; Τί θέλετε; Φτάνα! Φτάνα! Πανά! Φευγάτε! Σᾶς ἰσπεύω! Βοήθεια!... Ὁ!... βοήθεια!...

Εἶχε ἀποζᾶνει περὶ κ' ἡ φροῖη του ἔδοῦσε. Ἀναλόθηκε τότε σ' ἕνα σποραχτικὸ κλάμα καὶ σωριάστηκε μισοκλεισμένος στὸ κρεβάτι του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων μπῆρε μέσα στὸ δωμάτιο. Πληθῆσε στὸ κρεβάτι καὶ σκέφοντας ἐπάνω ἀπ' τὸν Κάρολο, φηθῆρισε:

— Παιδί μου! Ἀγαπημένο μου παιδί!

Ὁ Ἐρρίκος Σος.

Καὶ μετὰ τὸ ψυχρὸ χεῖρ τῆς χῆιδεψε τὸ παγωμένο μέτωπο τοῦ βασιλέως.

Ἀμέσως ὁ Κάρολος ἔβγαξε μὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ τρώμιον κ' προσπαθώντας ν' ἀπομακρυνῆ τὸ χεῖρ τῆς μητέρας του, ἀνασπῆρῆκε πάλι στὸ κρεβάτι του.

Κατόπιν, γίζοντας μὰ φοβισμένη ματιὰ στὸ κρεβάτι του, φώναξε με φροῖη:

— Ὁ Θεέ μου! Πῶσο αἶμα!...

Τὴ φορὰ διως αὐτὴ, δὲν ἔβλεπε φαντάσματα. Τὸ σκεῖνιό του ἦταν κατάστικτο ἀπὸ κίονακες κηλίδες.

Ὁ ἐτοιμοθάνατος βασιλεὺς ἔπυσε στὸ αἶμα του! Ἀντὶ ἰδρωτός, ἔβγαψε ἀπὸ τοὺς πόρους του αἶμα.

Μὰ ἀκατανίκητη φροῖηρα τὸν εἶχε κυριεύσει καὶ καθὼς ξυπᾶταν μετὰ τὰ χεῖρα του, ἡ σάρκας του ἔπεφταν κομμάτια, κομμάτια.

Οἱ αἰλλοῖ ποὺ εἶχαν μπει ἐντοιμεταξὺ μέσα, ἀνατριχῆζαν ἀπὸ φροῖη μπροστά σ' αὐτὸ τὸ θέαμα.

Ἡ ἴδια ἡ Αἰκατερίνη εἶχε τραβῆχτει πίσω περίτρομη.

— Αἶμα! ἔξακολούθησε νὰ φωνάξῃ ὁ ἐτοιμοθάνατος βασιλεὺς. Αἶμα! Αἶμα!...

Ἡ Αἰκατερίνη πληθῆσε πάλι στὸ κρεβάτι κ' ἀντελήθη, ὅτι ὁ γιός τῆς Βοιζόταν περὶ στὶς τελευταῖες τὸν στιγμῆς.

Καὶ πραγματικὰ, τὴν ἴδια στιγμὴ σπασμοὶ ἀγωνίας ἔπυσαν τὸν Κάρολο, ὁ ὁποῖος σπῆραξε στὸ κρεβάτι του, ἐνῶ ὅλο του τὸ κορμὴ εἶχε γίνε κατακόκκινο ἀπ' τὸ αἶμα.

Ἐξαιρα, ἕνας τελευταῖος σπασμὸς τὸν τίναξε ψηλά κ' ἀπόμεινε ἀκίνητος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ μικρότερος γιός τῆς Αἰκατερίνης, Ἐρρίκος, μπῆρε στὸ δωμάτιο τοῦ Καρόλου ὅ' μαζί με τοὺς φίλους του.

Ἡ βασιλομήτωρ κῆτταξε τὸ νεκρὸ γιὸ τῆς, κατόπιν κῆτταξε χαμογελώντας τὸν Ἐρρίκο καὶ φώναξε:

— Κύριοι, ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε! Ζήτω ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος Σος! Ἐτσι, ὁ ἀγαπημένος γιός τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων ἔγινε βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐγκαταλείποντας τὸ θρόνο τῆς Πολωνίας.

Ε Π Ι Λ Ο Σ

Καὶ τοῦρα, τελειώνοντας τὴ δῆγησί μας, ἄς ξαναγορήσουμε στὸν πύργο Μονιουρανού, ὅπου εἶχαν καταβῆ οἱ Φραγκίσκος μαζί με τὴν Ἀνναμπέλλα, τὴ Λουίζα καὶ τὸ νεαρὸ Παριταγιάν.

Μόλις οἱ φρονάδες ἀσφαλιστηκαν ἐκεῖ, ὁ Φραγκίσκος διάταξε νὰ χτυπήσουν τὶς καμπάνες τοῦ φρουριου, νὰ κλειστοῦν τὶς σιδερόφραχτες πόρτες του, νὰ ξεχειλίσει ἀπὸ νερὸ τὶς τάφρους καὶ νὰ σηκώσουν τὶς κινητῆς γέφυρες. Ὅταν ἐλήθησαν ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα, ὁ στρατάρχης συγγέντρωσε ὅλους τοὺς πολεμιστάς του κ' ἀφίνοντας τοὺς περὶς στὸν πύργο, πήρε μαζί του τοὺς ἱππῆς καὶ τράβῆξε πρὸς τὸ βόρρα.

(Στὸ προσεχῆς τὸ τέλος)